Amint tegnap olvastuk a prófeta szavát: [illegible] Mindazok, kik
egybegyűltek, hogy tanúságot tegyenek, hallani fogják, s egyértelemmel mondják majd: igaz,
igazságos a prófétai igével mindnyájan bizonyára most midőn Finkmann Náthánné
közszeretetű asszonyai körül a tisztelet legmélyebb egyikét kivégzik örök nyugodóra. Most
egyértelemmel megnyilatkozó közérzületnek adok most kifejezést, amidőn egész közszeretetű
hagyatéka, részvéttel fordul a koporsó felé, melyben pihenő porait rejti annak a legszebb női é-
nyekkel ékesített asszonynak, ki igaz volt mint hitves, igaz mint anya, igaz volt mint testvér
és rokon, kinek igaz volt a jámborsága, igaz volt szivéből fakadó emberszeretete. A női hivatásnak
bármely oldaláról tekintsük életét, mint a tiszta gyémánt négy mindenünnen fénysugarát
s mint a gazdagon tisztelő gyűrűkő minden irányból kínálgatja nemes termését, bárcsak is
ezek a mi pillanatunk. De amint a gyémántnak magva csak csiszolás által válik fénysugár-
rassá, s amint a gyűrűkő csak a vésőkkel szemben tanúsított kitartása és szorgalma
oly szépre gyönyörűvé tudja szerkeszteni, hogy az ujat legtisztább élelmedvével fogadhassa díszes
termő ágyát, úgy csiszolta a megpróbáltatás szivét is az élet háborúja, úgy véglegesítette ne-
mes szépségét az élet viharai, melyekben hősiesen állotta meg helyét s vivta
ki azt a közszeretetet, mely most kíséri utolsó útjára. Tizenkétszer évig hordta az örömnek bánatával boldog
emlékeit azon időknek, amikor istenfélő fejével a legmegelégedettebb s legboldogabb há-
zasságban együtt kitartott s dolgozott, s amikor egymást megértő jámbor élelmet
szentelhettek életük egész munkáját gyermekeik nevelésére s letört emberek felboro-
lására. Most ebben találta ő minden évben egész életörömét. Halála a gyászoló hálás könnyek
fakadtak szemeiben, kiket hol résztvevő érzetben szárnyal, hol pedig magyar
szakban családjával s megfelelő szerve hatalmas áldozatokkal támogatott. Ez a szeretetben
szépe ébrentette fel iránta a legmegszebb tiszteletet, melyet szinte örömmel látta abban nemes
életének istenni jutalmát, hogy boldog anyai szivével élvezhette gyermekeinek
végtelen szeretetét, melyhez vállvetve igyekeztek azon, hogy a boldogság legfényesebb
napsugara aranyozza be életének alkonyát. Ne szépelgjünk, amiért a szerencsés
szív önfeláldozásával nem bizgolódhatott tovább az édes anya boldog jelszán, adja
tok hálát az Istennek, hogy eddig is sok örömet szerezhettetek neki, s hogy szülőinek
emlékezete [illegible] s mint két villogó fénypont jelölheti meg számotokra örömben s fájda-
lomban azt az utat, melyet az Isten akaratában való rendülettelen megnyugvásnak vezet. Ez
a gondolat emelje ékkel szárnyaira a mi fohászunkat, midőn az Mindörökkön örök nyugalmát
imádkozzuk.

Upsala 1907. okt. 6.

Finkmann Náthánné.

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven 11/126